

SEVİNC QƏRİB

KİMDİ BU QƏRİBDƏN KÜSÜB İNCİYƏN

ƏLLƏRİMİ TANRIYA BORC VERMİŞƏM

Sənə nə könlümə yağan yağışdan,
Ruhunu, könlünü buz tutan adam.
Çəkmə izlərimi, çəkmə yoxuşdan,
Şeytanın evinə üz tutan adam.

Mənim ruhum başqa, düşüncəm başqa,
Quşun dimdiyində yem sevinciyəm.
Könlümə dost olur bəzən qarışqa,
Kimdi bu qərİbdən küsüb inciyən.

Əbəsdir tənimə yetişmək cəhdin,
Məni dağlar doğub, səni dərələr.
Sənin savab ilə ötürmək əhdin,
Xülyadı, önünə iman sərələr.

Çək uzağa duasız əllərini,
Mən göylərdən duaları dərmişəm.
Savab yazsın deyə əməllərimi
Əllərimi Tanrıya borc vermişəm.

Vicdan qamçılıyıb atını, səndən
Çox-çox uzaqlarda dincini alır.
İnsaf da, mürvət də dolanır gəndən,
Boğaza çəkməyə ülgücün qalır.

YOLLAR QUCAQLAYIB KÖHNƏ İZİMİ

Yoldumu izimi çəkib aparın,
Mənəmmi bu yolun inadın qıran?
Kimiydi yanımdan ötdü çaparaq,
Kimiydi uzaqdan əl edib duran?

Yol məni, mən yolu gedib bitirdik,
İndi ayrılıq bir tin başında.
O məndə, mən onda itib gedirdik,
Fərqudə deyildik yayın, qışın da.

Fəsil tanımadıq, il tanımadıq,
Qarı ayaqlayıb, buzu adladıq.
Kölgəni yurd seçib daldalanmadıq,
Küləyi belindən iki qatladıq.

Keçdik keçilməzi, tərsi ram etdik;
Aşdıq olmaz adlı aşırım səddi.
Qismətə bölünməz kəstri tam etdik;
Hasil ömrümüzə qoşa ədəddi.

Mənəmmiş yanımdan tələsik keçən,
Mən yola düşəndə saçım qaraydı.
Dünən zirvədəki qartalı seçən
Göz indi bilmədi hara haraydı.

Belə unudurmuş insan özünü,
Belə ötürmüş illər xəbərsiz.
Yollar qucaqlayıb köhnə izimi,
Təzə iz qoymağa ayaq tərərsiz.

ÖLÜRƏM SƏNSİZ...

Yağışa susamış quraqlar kimi,
ruhum qərİbsəyir nəfəsin üçün.
Xiffətdən çatlamış dodaqlar kimi,
ürəyim göynəyir, ölürəm sənsiz...

Kimə rəhmi gəlib mənə də gəlsin,
hicranın xisləti dönməz, dəyişməz.
İmanı yoxdu ki, dinə də gəlsin...,
qəlbimi qəm didir, ölürəm sənsiz...

Aynalar xəstəhal göstərir məni,
rəngim avazıyıb, yanağım solub.
Ağlasın xan Araz, dəli Kür məni,
əcəl sinəmdədi, ölürəm sənsiz..

KƏFƏNLƏDİM SABAHLARI...

Hisslərim yaman ağrıyır,
Üstündən ağır söz keçib.
Ürəyim məni qarğıyır -
Deyirəm, yenə döz, keçib.

Yorub bu tale, bəxt məni,
Dilim ağzımda süst düşüb.
Ruhum cismimdən eymənib,
Bir ayrı cana dəst düşüb.

Əlim harayıma çatmır,
Yanağımı gün qurudur.
Bu dərdin günəşi batmır,
Saçlarımda dən qurudur.

Arzumun çirağı yandırır,
Könül susub süqutdadı.
Bu ömür yatıb, oyanmır..,
Hər nəfəsi sükut dadır.

Ümidə məzar qazıram,
Dəfn edəcəm sabahları.
Daha sondu... son yazıram,
Kəfənlədim sabahları...

YOXA, MƏCHULA ÇIXACAM...

Qapına gələn yorğunam,
Hanı qapının açarı?!
Yüz yalanda bir doğrunam,
Al evinə bu naçarı.

Aç, uyuyum dizlərimdə,
Dizlərin savaba batsın.
Hicran gəlib izlərimdə,
Qoyma diləyinə çatsın.

Alım gözümlə ağrısın,
Sonra xəyalə dönəcəm.
Lap əzab məni doğrasın
Könül taxtından enəcəm.

Yox olacam dumanlarda,
Gözümdə bulud bitəcək.
Bəlkələr də, gümanlar da
Düşüb yollarda itəcək.

Varıb qeyblərin göyünə,
Yoxa, məchula çıxacam.
Kilidlənib bir düyünə,
Kəndirə boyun sıxacam.

ANA

Oğul düşmən çəpəriymiş,
Çəpər "göyərde" bilmədim.
Qız dizinin təpəriymiş,
Təpərsizdi dizim, ana!

Özümdən Tanrıya yolam,
Ruhum göylərə körpüdü.
Dərdin yarıtdığı qulam,
Qəmə toxdu gözüm, ana!

Varım-yoxum sözdü elə,
Misra-misra ömr edirəm.
Tale yazan yazdı belə,
Deyirsən döz, dözümlə, ana...

MƏN OLSAYDIM...

Güzgüdəki mənəm?!
...yox, mən deyiləm,
mən olsaydım -
təbəssüm toxuyardı kipriklərim,
duyğu misralanardı gözlərimdə,
şeir dillənərdi baxışlarımda...
Mən olsaydım -
üşüməzdə əllərim,
ağlamazdı saçlarımda,
ağrımazdı qollarım.
Mən olsaydım -
yıxılmazdım sənsizlik adlı ağrının
ayaqlarına,
yoxluğuna bürünmüş dünyanın
havasızlığından
asmazdım nəfəsimi,
sükutu qucaqlamazdı qulaqlarım,
qaranlığı öpməzdə gözlərim...
Mən olsaydım -
sevinc oynaşardı dodaqlarımda,
kədər çiliklənərdi yanaqlarımda...
Güzgüdəki mənəm...
çəkildim göylərə...
ruhum çırpınır Tanrının ovcunda
kəpənək kimi...

SƏN MƏNİM EVİMSƏN...

Guya ki, mən sənəvin evi deyiləm,
bu yuva, bu ocaq bizimki deyil?!
Gözündən asılan alovlu baxış,
ruhuna qovuşan ruh mənim deyil?!...
Ovcun əllərimin isti yuvası,

əllərin ovcumda ən əziz sakin.
Sən mənə var olan ilahi adam,
mən sənə yaşayan bəxtəvər qadın.
Bizim yaşamağa evimiz yoxdu...
sən mənim EVİMSƏN,
mən sənəvin EVİN...

SEVGİDƏN YETİM QADIN

Getdin...
kimsəsiz qaldı bu şəhər,
boşaldı küçələr,
bu boyda şəhərin
sən boyda itgisi
dərd oldu gecələrə,
ayın çöhrəsində
ölüm nişanəsi,
ulduzlar öləzimekdə olan
köz kimi...
Getdin...
ışıqları qaranlıq rəngdə
yandı bu şəhərin,
günəşi buludlar uddu,
könülsüz açıldı səhərləri,
zamanı ötmədi,vaxtı keçmədi
bu şəhərin.
Getdin...
kimsəsiz qaldı bu şəhər,
bir də bir qadın hönkürdü
şəhərin kimsəsizliyinə,
sənə itən qadın,
sevgidən yetim qadın...

BİRCƏ GECƏ...

İnsafın olsun göy üzünü
bir gecəlik
zülmətini çək içinə.
Bir ulduzu pay ver mənə
yastığımda rəqs eləsin
saçlarımda havasına.
Bir az nurundan götürüm
pərdə tutum qaranlığın
yuvasına...
Buz donunda təklik ruhu
var-gəl edir otağımda,
ayı ver çəkim üstümə
örtüyüm olsun bu gecə.
Qucaqlasın işıq məni,
qaranlığın canı çıxsın
yatağımda...
Həsretin yorduğu ömür kimidi
qaranlıqdan doyan gözümlə,
bir az yuxu umacağı,
bir az işıq istəyi var.
İnsafın olsun göy üzünü,
bircə gecə
zülmətini çək içinə...